

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 46.

Tredie Sæssion.

41de Møde.

Tirsdagen den 9de December

(Forts.)

Ryholm (fortsat): Naar dette fastholdes, og naar man derhos seer hen til, at det først var i Maret 1847, da Landet blomstrede i den allerlykkeligste Tilstand, at man ved den kongelige Resolution forøgede de Collegiedeputeredes Gager, saa maa man efter min Formening antage, at en Gage af 3000 Rbd. under Landets nærværende Tilstand er saa rundelig, at den i enhver Henseende kan siges at afgive et anstændigt Udkomme for de Herrer Departementsdirecteurer her i Landet.

Finansministeren: Jeg maa dog tillade mig at gøre opmærksom paa, at det vel er sandt, at i 1847 blev Gagen for de Collegiedeputerede som saadanne forholdt noget, men det er ogsaa ganske almindeligt bekendt, at inden den Tid havde allerede endeel af disse Embedsmænd Tillæg paa anden Maade, som for en stor Deel ikke vare Andet end uafskærede Gagetillæg. Man havde specielt Honorar for at udføre denne eller hiin Forretning, som man kunde bestride ved Siden af sine øvrige Forretninger, og saaledes var allerede flere Aar iforveien den største Deel af de Collegiedeputerede kommen paa saadanne Gager, som her nævnes, saa at den største Deel havde 3500 Rbd. eller derover og forholdsvis kun et ringe Antal under 3000 Rbd. Naar man først i Løbet af de senere Aar er kommen til at forøge Gagen paa denne Maade, saa havde man dog rigtignok under alle Omstændigheder inden 1847, nemlig omtrent et Decennium iforveien, begyndt at indsee Nødvendigheden af at gagere de collegiale Embedsmænd højere, men det var først ret i Løbet af Aarene fra 1840, at alle Livsforholdene

bleve dyrere og at Opholdet i Kjøbenhavn begyndte at blive kostbarere. Den Bemærkning, den sidste ærede Taler rettede imod det Forslag at stille nogle Departementschefer paa 3400 Rbd., gjaldt dog kun den ærede Ordførers Opfattelse af Sagen, nemlig, at det skulde være indskrænket til visse Embeder, og ikke min Opfattelse af Sagen, at nemlig alle Departementschefsposter skulde have Afgang dertil og blot Alderen gjøre Udslaget, saaledes at de 4 Ældste, naar de tillige havde tjent i 15 Aar som Departementschefer, skulde have Afgang til et saadant Beløb. Jeg lægger mindre Vægt paa, at den hele Embedsclassse, hvorom her er Tale, derved tilsammen faaer et Lønningstillæg af 1600 Rbd., end paa det Indtryk, det vil gjøre paa dem, som man maa ønske ville stride ind paa denne Livsbane, at de kunne stige til 3400 Rbd. Dette er for mig det Væsentligste, mindre Væsentligt er det mig, om Mange eller Faa kunne naae denne Gage.

Ordføreren: Hvad den ærede Landstthingsmand, der ogsaa er Medlem af Udvalget, hittede, viser, at jeg jo havde Ret i, kun at udtale min egen Mening, idet der jo allerede er Dissents i Udvalget med Hensyn til dette Punkt. Det er den samme Dissents og forffjellige Betragtningmaade, der har ført til, at Udvalgets Fleertal, hvortil jeg hører, har meent at burde fraraade hele Lovforslagets Fremme, medens det nævnte ærede Medlem har meent, at Lovforslaget burde fremmes. Jeg maa endnu tillade mig at tilføie, at, saafremt der skulde være Spørgsmaal om at sætte et højere Maximum for 4 af Departementsdirecteurerne og Departementscheferne, da er det ikke alene min Mening, at det maa gjælde enkelte specielle Embeder, men tillige, at der maa fremkomme Forslag dertil fra den høitagtede